Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

12. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Naléhavé řízení o předběžné otázce – Policejní a soudní spolupráce v trestních věcech – Evropský zatýkací rozkaz – Rámcové rozhodnutí 2002/584/SVV – Článek 6 odst. 1 – Pojem ‚vystavující justiční orgán' – Kritéria – Evropský zatýkací rozkaz vydaný státním zastupitelstvím členského státu za účelem výkonu trestu"

Ve věci C-627/19 PPU,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) ze dne 22. srpna 2019, došlým Soudnímu dvoru dne 22. srpna 2019, v řízení týkajícím se výkonu evropského zatýkacího rozkazu vydaného vůči

ZB,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení J.-C. Bonichot, předseda senátu, M. Safjan, L. Bay Larsen, C. Toader (zpravodajka) a N. Jääskinen, soudci,

generální advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

vedoucí soudní kanceláře: M. Ferreira, vrchní radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 24. října 2019,

s ohledem na vyjádření předložená:

– za ZB M. A. C. de Bruijnem, advocaat,

– za Openbaar Ministerie K. van der Schaftem a N. Bakkenes,

– za nizozemskou vládu M. K. Bulterman a J. Langerem, jako zmocněnci,

– za belgickou vládu C. Van Lul a C. Pochet, jakož i J.-C. Halleuxem, jako zmocněnci,

– za Irsko G. Hodge a M. Browne, jako zmocněnkyněmi, ve spolupráci s R. Kennedym, SC,

– za španělskou vládu L. Aguilera Ruizem, jako zmocněncem,

– za francouzskou vládu A. Daniel a A.-L. Desjonquères, jako zmocněnkyněmi,

* Jednací jazyk: nizozemština.

– za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s L. Fiandaca, avvocato dello Stato,

– za finskou vládu M. Pere, jako zmocněnkyní,

– za Evropskou komisi S. Grünheid a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 26. listopadu 2019,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy (Úř. věst. 2002, L 190, s. 1; Zvl. vyd. 19/06, s. 34), ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009 (Úř. věst. 2009, L 81, s. 24) (dále jen „rámcové rozhodnutí 2002/584“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci výkonu evropského zatýkacího rozkazu v Nizozemsku, který vydal dne 24. dubna 2019 Procureur des Konings te Brussel (královský státní zástupce v Bruselu, Belgie) za účelem výkonu dvou trestů odnětí svobody uložených ZB.

Právní rámec

Unijní právo

3 Body 5, 6, 10 a 12 odůvodnění rámcového rozhodnutí 2002/584 znějí takto:

„(5) Z cíle stanoveného pro Evropskou unii stát se prostorem svobody, bezpečnosti a práva vyplývá zrušení vydávání mezi jednotlivými členskými státy a jeho nahrazení systémem předávání mezi justičními orgány. Dále zavedení zjednodušeného systému předávání odsouzených nebo podezřelých osob za účelem trestního řízení nebo výkonu soudních rozhodnutí ve věcech trestních umožňuje odstranit složitost a možné prodlení spojené se stávajícími postupy vydávání. Tradiční vztahy spolupráce, které až dosud převládaly mezi jednotlivými členskými státy, by měly být nahrazeny systémem volného pohybu soudních rozhodnutí ve věcech trestních, zahrnujícím jak rozhodnutí předcházející odsouzení, tak i pravomocná rozhodnutí, v prostoru svobody, bezpečnosti a práva.

(6) Evropský zatýkací rozkaz stanovený v tomto rámcovém rozhodnutí je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání, na kterou Evropská rada poukázala jako na ‚úhelný kámen‘ justiční spolupráce.

[…]

(10) Mechanismus evropského zatýkacího rozkazu je založen na vysoké úrovni důvěry mezi členskými státy. Jeho provádění lze pozastavit pouze v případě závažného a trvajícího porušování zásad stanovených v čl. 6 odst. 1 [EU] některým členským státem v případě, že toto porušování Rada zjistila podle čl. 7 odst. 1 [EU] s důsledky stanovenými v čl. 7 odst. 2.

[…]

(12) Toto rámcové rozhodnutí ctí základní práva a zachovává zásady zakotvené v článku 6 [EU], které jsou vyjádřeny i v Listině základních práv Evropské unie […], zejména v kapitole [VI] uvedené listiny. […]“

4 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Definice evropského zatýkacího rozkazu a povinnost jej vykonat“, stanoví:

„1. Evropský zatýkací rozkaz je soudní rozhodnutí, které vydal některý členský stát proto, aby jiný členský stát zatkl a předal vyžádanou osobu za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojené[ho] s odnětím osobní svobody.

2. Členské státy vykonají evropský zatýkací rozkaz na základě zásady vzájemného uznávání a v souladu s ustanoveními tohoto rámcového rozhodnutí.

3. Tímto rámcovým rozhodnutím není dotčena povinnost ctít základní práva a obecné právní zásady zakotvené v článku 6 [EU].“

5 Článek 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Oblast působnosti evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz lze vydat v případech jednání, které lze podle práva vystavujícího členského státu potrestat trestem odnětí svobody nebo ochranným opatřením spojeným s odnětím osobní svobody s horní hranicí sazby v délce nejméně 12 měsíců, nebo byl-li již rozsudkem uložen trest nebo nařízeno ochranné opatření, v případě trestu nebo ochranného opatření v délce nejméně čtyř měsíců.“

6 Článek 6 rámcového rozhodnutí 2002/584, nadepsaný „Určení příslušných justičních orgánů“, stanoví:

„1. Vystavujícím justičním orgánem je justiční orgán vystavujícího členského státu, který je příslušný pro vydání evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

2. Vykonávajícím justičním orgánem je justiční orgán vykonávajícího členského státu, který je příslušný k výkonu evropského zatýkacího rozkazu podle práva tohoto státu.

3. Každý členský stát informuje generální sekretariát Rady o příslušném justičním orgánu podle jeho práva.“

7 Článek 8 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Obsah a forma evropského zatýkacího rozkazu“, v odstavci 1 stanoví:

„Evropský zatýkací rozkaz obsahuje v souladu s formulářem uvedeným v příloze tyto údaje:

[…]

c) údaj o tom, zda existuje vykonatelný rozsudek, zatýkací rozkaz nebo jiné vykonatelné soudní rozhodnutí se stejným účinkem v oblasti působnosti článků 1 a 2;

[…]

f) uložený trest, existuje-li pravomocný rozsudek, nebo stanovené trestní sazby pro daný trestný čin podle práva vystavujícího členského státu;

[…]“

Belgické právo

Belgická ústava

8 Článek 151 odst. 1 první pododstavec belgische Grondwet (belgická ústava) stanoví:

„Soudci jsou při výkonu svých soudních pravomocí nezávislí. Státní zastupitelství je při výkonu jednotlivých pátrání a stíhání nezávislé, aniž je dotčeno právo příslušného ministra nařídit stíhání a přijmout závazné směrnice v oblasti boje proti trestné činnosti, a to i v oblasti pátrání a stíhání.“

Zákon o evropském zatýkacím rozkazu

9 Článek 32 odst. 2 wet betreffende het Europees aanhoudingsbevel (zákon o evropském zatýkacím rozkazu) ze dne 19. prosince 2003 (*Belgisch Staatsblad*, 22. prosince 2003, s. 60075) stanoví:

„Je-li důvodné podezření, že se osoba vyžádaná za účelem výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření zdržuje na území jiného členského státu Evropské unie, vydá královský státní zástupce evropský zatýkací rozkaz způsobem a za podmínek stanovených v článcích 2 a 3.

Pokud v takovém případě byly trest nebo ochranné opatření uloženy rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti a pokud vyžádaná osoba nebyla osobně předvolána nebo jiným způsobem informována o datu a místu konání jednání, které předcházelo vynesení rozhodnutí v nepřítomnosti, uvede se v evropském zatýkacím rozkazu, že vyžádaná osoba má možnost podat v Belgii odpor a být souzena ve své přítomnosti.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

10 Dne 24. dubna 2019 vydal královský státní zástupce v Bruselu evropský zatýkací rozkaz vůči ZB za účelem výkonu rozsudku, který dne 7. února 2019 vynesl tribunal de première instance francophone de Bruxelles (frankofonní soud prvního stupně v Bruselu, Belgie), jímž byl ZB odsouzen k trestům odnětí svobody v délce třiceti měsíců a jednoho roku.

11 Dne 3. května 2019 byl ZB na základě evropského zatýkacího rozkazu zatčen v Nizozemsku.

12 Dne 3. května 2019 Openbaar Ministerie (státní zastupitelství, Nizozemsko) na základě článku 23 Overleveringswet (zákon o předávání osob) ze dne 29. dubna 2004, ve znění použitelném ve věci v původním řízení, předložilo věc rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) za účelem přezkumu uvedeného evropského zatýkacího rozkazu.

13 Předkládající soud uvedl, že z informací poskytnutých belgickými orgány v rámci původního řízení vyplývá, že v Belgii se členové státního zastupitelství účastní výkonu soudnictví a jednají nezávisle, přičemž přímo či nepřímo nepodléhají individuálním příkazům nebo pokynům ze strany výkonné moci.

14 Dále tento soud konstatuje, že belgická právní úprava týkající se evropského zatýkacího rozkazu nestanoví možnost podat samostatnou žalobu proti rozhodnutí o vydání takového rozkazu.

15 Uvedený soud si tedy klade otázku, zda se podmínka uvedená v bodě 75 rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) – podle níž musí být možno rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména

přiměřenost takovéhoto rozhodnutí, napadnout soudní žalobou, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu – uplatní i v případě, kdy je cílem evropského zatýkacího rozkazu výkon trestu odnětí svobody.

16 Ačkoli má předkládající soud za to, že požadavky stanovené v rozsudcích ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) a ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy) (C-509/18, EU:C:2019:457) musí být splněny v případě všech evropských zatýkacích rozkazů bez ohledu na to, zda jsou tyto rozkazy vydávány za účelem trestního stíhání nebo výkonu trestu, a to i pokud vycházejí z vykonatelného rozsudku vyneseného soudem, uvádí, že v projednávané věci vystavující justiční orgán a nizozemské státní zastupitelství sdílejí opačný názor.

17 Za těchto podmínek se rechtbank Amsterdam (soud v Amsterodamu, Nizozemsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Pokud je cílem evropského zatýkacího rozkazu výkon trestu odnětí svobody, který byl uložen vykonatelným rozhodnutím soudce nebo soudu a byl-li vydán státním zástupcem, který se účastní výkonu soudnictví ve vystavujícím členském státě a jehož nezávislost při výkonu jeho funkcí souvisejících s vydáním evropského zatýkacího rozkazu je zajištěna, je stále vyžadována podmínka, aby proti rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu, a zejména přiměřenosti takového rozhodnutí, bylo možné podat soudní žalobu, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu?“

K naléhavému řízení

18 Dne 17. září 2019 první senát Soudního dvora rozhodl na návrh soudkyně zpravodajky, po vyslechnutí generálního advokáta, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce ve věci C-627/19 PPU projedná v rámci naléhavého řízení o předběžné otázce.

19 První senát Soudního dvora poté, co uvedl, že se žádost o rozhodnutí o předběžné otázce týká výkladu rámcového rozhodnutí 2002/584, které spadá pod hlavu V třetí části Smlouvy o FEU týkající se prostoru svobody, bezpečnosti a práva, a může být tedy projednána, jak požadoval předkládající soud, v rámci naléhavého řízení o předběžné otázce stanoveného v článku 23a statutu Soudního dvora Evropské unie a v článku 107 jednacího řádu Soudního dvora, totiž vycházel z okolnosti, že se ZB od 3. května 2019 nachází ve vydávací vazbě, než bude vydáno rozhodnutí o výkonu evropského zatýkacího rozkazu, který byl vůči němu vydán, a že jeho ponechání ve vazbě závisí na vyřešení sporu v původním řízení.

K předběžné otázce

20 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že brání právním předpisům členského státu, které pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu přiznávají orgánu, jenž se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, ale nestanoví existenci samostatné soudní žaloby proti rozhodnutí tohoto orgánu o vydání takového evropského zatýkacího rozkazu.

21 V tomto ohledu je třeba úvodem připomenout, že jak zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy, tak zásada vzájemného uznávání, která je sama založena na vzájemné důvěře mezi členskými státy, mají v unijním právu zásadní význam, neboť umožňují vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Konkrétně, zásada vzájemné důvěry zejména v souvislosti s prostorem svobody, bezpečnosti a práva každému z těchto států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní

členské státy dodržují unijní právo, a zejména základní práva, která unijní právo uznává [rozsudek ze dne 25. července 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky soudního systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36 a citovaná judikatura].

22 Je třeba rovněž poznamenat, že rámcové rozhodnutí 2002/584, jak vyplývá z bodu 6 jeho odůvodnění, je prvním konkrétním opatřením v oblasti trestního práva k provedení zásady vzájemného uznávání rozsudků a soudních rozhodnutí, která je zakotvena v čl. 82 odst. 1 SFEU, jenž nahradil článek 31 EU, na jehož základě bylo toto rámcové rozhodnutí přijato. Od té doby byly v rámci justiční spolupráce v trestních věcech postupně zavedeny právní nástroje, jejichž koordinované použití je určeno k posílení důvěry členských států vůči jejich příslušným vnitrostátním právním řádům s cílem zajistit uznávání a výkon rozsudků v trestních věcech v Unii, aby se zabránilo jakékoli beztrestnosti osob, které se dopustily protiprávních jednání.

23 Zásada vzájemného uznávání, na které stojí struktura rámcového rozhodnutí 2002/584, znamená na základě čl. 1 odst. 2 tohoto rozhodnutí, že členské státy jsou v zásadě povinny evropskému zatýkacímu rozkazu vyhovět (rozsudek ze dne 16. listopadu 2010, Mantello, C-261/09, EU:C:2010:683, bod 36 a citovaná judikatura).

24 Podle ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 totiž členské státy mohou odmítnout vykonat takový rozkaz pouze v případech povinného odmítnutí výkonu stanovených v článku 3 rámcového rozhodnutí, jakož i v případech fakultativního odmítnutí výkonu vyjmenovaných v jeho článcích 4 a 4a. Vykonávající justiční orgán kromě toho může výkon evropského zatýkacího rozkazu podřídit pouze podmínkám stanoveným v článku 5 uvedeného rámcového rozhodnutí (rozsudek ze dne 29. ledna 2013, Radu, C-396/11, EU:C:2013:39, bod 36 a citovaná judikatura).

25 Soudní dvůr rovněž rozhodl, že pouze evropské zatýkací rozkazy ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584 musí být vykonány v souladu s jeho ustanoveními. Z tohoto článku přitom plyne, že evropský zatýkací rozkaz představuje „soudní rozhodnutí“, což vyžaduje, aby bylo vydáno „justičním orgánem“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 tohoto rámcového rozhodnutí [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 46 a citovaná judikatura].

26 V projednávané věci předkládající soud uvádí, že z informací sdělených belgickými orgány v rámci původního řízení vyplývá, že v Belgii státní zastupitelství splňují požadavky vyplývající z bodů 51 a 74 rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) k tomu, aby byla kvalifikována jako „vystavující justiční orgán“ v rozsahu, v němž se účastní výkonu trestního soudnictví tohoto členského státu a při výkonu funkcí souvisejících s vydáváním evropského zatýkacího rozkazu jednají nezávisle.

27 V tomto ohledu belgická vláda ve svých písemných i ústních vyjádřeních rovněž potvrdila, že nezávislost státního zastupitelství při provádění jednotlivých vyšetřování a stíhání je zaručena belgickou ústavou. Belgická vláda rovněž uvedla, že ačkoli ministr spravedlnosti může vypracovat směrnice v oblasti trestní politiky, tyto směrnice nepředstavují příkazy, ani pokyny týkající se konkrétní věci.

28 Předkládající soud si nicméně klade otázku, zda s ohledem na bod 75 rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Zwickau) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) musí být možno rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu napadnout soudní žalobou ve vystavujícím členském státě.

29 V tomto ohledu mechanismus evropského zatýkacího rozkazu zahrnuje dvoufázovou ochranu procesních a základních práv, kterých požívá vyžádaná osoba, jelikož k soudní ochraně v první fázi při přijetí takového vnitrostátního rozhodnutí, jakým je vnitrostátní zatýkací rozkaz, se připojuje ochrana, jež musí být zajištěna ve druhé fázi při vydání evropského zatýkacího rozkazu, k němuž může

případně dojít krátce po přijetí uvedeného vnitrostátního soudního rozhodnutí [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 67, jakož i citovaná judikatura].

30 Pokud jde o takové opatření, které jako vydání evropského zatýkacího rozkazu může ohrozit právo dotyčné osoby na svobodu, tato ochrana vyžaduje, aby rozhodnutí splňující požadavky na účinnou právní ochranu bylo přijato alespoň v jedné ze dvou fází uvedené ochrany [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 68].

31 Druhá fáze ochrany práv dotyčné osoby konkrétně předpokládá, že vystavující justiční orgán kontroluje dodržování podmínek nezbytných k takovému vydání a posuzuje objektivně s přihlédnutím ke všem důkazům v neprospěch i prospěch, aniž je vystaven riziku, že bude podléhat externím pokynům, zejména ze strany výkonné moci, zda je uvedené vydání přiměřené [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, body 71 a 73].

32 Pokud jde o evropský zatýkací rozkaz vydaný za účelem trestního stíhání, Soudní dvůr dodal, že jestliže právo vystavujícího členského státu svěřuje pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu určitému orgánu, který se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, rozhodnutí o vydání takovéhoto zatýkacího rozkazu, a zejména přiměřenost takovéhoto rozhodnutí musí být možno napadnout v uvedeném členském státě soudní žalobou, která plně splňuje požadavky na účinnou soudní ochranu [rozsudek ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově), C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456, bod 75].

33 V daném případě se na rozdíl od situací, ve kterých byly vydány rozsudky ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) a ze dne 27. května 2019, PF (Nejvyšší státní zástupce Litvy) (C-509/18, EU:C:2019:457), které se týkaly evropských zatýkacích rozkazů vydaných za účelem trestních stíhání, věc v původním řízení týká evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu.

34 V tomto ohledu takový zatýkací rozkaz vychází, jak vyplývá z čl. 8 odst. 1 písm. c) a f) rámcového rozhodnutí 2002/584, z vykonatelného rozsudku, kterým byl dotyčné osobě uložen trest odnětí svobody, na základě něhož byla presumpce neviny, které tato osoba požívá, vyvrácena v rámci soudního řízení, které musí splňovat požadavky vyplývající z článku 47 Listiny základních práv.

35 V takové situaci je soudní přezkum, na nějž odkazuje bod 75 rozsudku ze dne 27. května 2019, OG a PI (Státní zastupitelství v Lübecku a Cvikově) (C-508/18 a C-82/19 PPU, EU:C:2019:456) a který odpovídá nezbytnosti zajistit osobě vyžádané na základě evropského zatýkacího rozkazu vydaného za účelem výkonu trestu účinnou soudní ochranu, proveden vykonatelným rozsudkem.

36 Existence dřívějšího soudního řízení o vině vyžádané osoby totiž umožňuje vykonávajícímu justičnímu orgánu předpokládat, že rozhodnutí o vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu je výsledkem vnitrostátního řízení, v jehož rámci osoba, jež je předmětem vykonatelného rozsudku, požívala veškerých záruk způsobilých k přijetí tohoto druhu rozhodnutí, zejména záruk vyplývajících ze základních práv a základních právních zásad uvedených v čl. 1 odst. 3 rámcového rozhodnutí 2002/584.

37 Navíc již samotná ustanovení rámcového rozhodnutí 2002/584 stanovují postup, který je v souladu s požadavky článku 47 Listiny základních práv, a to bez ohledu na to, jakým způsobem provádějí toto rámcové rozhodnutí členské státy (rozsudek ze dne 30. května 2013, F, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, bod 47).

38 Kromě toho, je-li evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu trestu, jeho přiměřenost vyplývá z uloženého trestu nebo ochranného opatření, které, jak vyplývá z čl. 2 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/584, musí spočívat v trestu nebo ochranném opatření v délce nejméně čtyř měsíců.

39 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že rámcové rozhodnutí 2002/584 musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání právním předpisům členského státu, které pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu přiznávají orgánu, jenž se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, ale nestanoví existenci samostatné soudní žaloby proti rozhodnutí tohoto orgánu o vydání takového evropského zatýkacího rozkazu.

K nákladům řízení

40 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, musí být vykládáno v tom smyslu, že nebrání právním předpisům členského státu, které pravomoc k vydání evropského zatýkacího rozkazu za účelem výkonu trestu přiznávají orgánu, jenž se účastní výkonu soudnictví tohoto členského státu, avšak není sám soudem, ale nestanoví existenci samostatné soudní žaloby proti rozhodnutí tohoto orgánu o vydání takového evropského zatýkacího rozkazu.

Podpisy.